

Πρώτη έκδοση
10.000 αντίτυπα

ΜΑΙΡΗ ΚΟΝΤΖΟΓΛΟΥ

*Μια προσευχή
για τα Παθιά
Ασήμια*

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Άλεξ

Αραδιασμένα πάνω στο γραφείο είναι τα διάφορα εξαρτήματα της φωτογραφικής μηχανής. Τα χέρια πάνε κι έρχονται, διαλέγουν, απορρίπτουν, ξεβιδώνουν, αντικαθιστούν, βιδώνουν πάλι, καθαρίζουν με μαλακό πανί εμποτισμένο σε ειδικό υγρό, καμιά φορά τρίβουν κάποιο εξάρτημα πάνω στο λευκό μακό μπλουζάκι.

Διάφοροι φακοί αντανακλούν το φως από την όμορφη λάμπα με το μελί φυσητό γυαλί, το στέλνουν άλλοτε στα μάτια του και τυφλώνεται για κλάσματα του δευτερολέπτου και άλλοτε στο ταβάνι ομορφαίνοντάς το με παράξενες λάμπψεις και σχήματα.

Άλλοι φακοί, μεγεθυντικοί εκείνοι, μεγαλώνουν ό,τι βρίσκεται από κάτω τους. Λίγους κόκκους από τη σκόνη που είναι νωχελικά αραγμένη στη σκουρόχρωμη επιφάνεια του γραφείου, ένα ανεπαίσθητο γδάρσιμο πάνω στο έπιπλο, την άκρη μιας ασημοτυπίας που προσπαθεί να αρθρώσει κάποιο όνομα, καθώς κάτω από τον φακό κρύβεται ένα επιστολόχαρτο με το λογότυπο του ξενοδοχείου. Έτσι μπορείς να δεις τεράστια την πρώτη λέξη «CAVE», ενώ τα υπόλοιπα, ένα σίγμα τελικό για να ολοκληρωθεί η λέξη «caves» και ένα ορφανεμένο «Hotel», που βρίσκονται έξω από τον φακό συνεχίζουν πάνω στο χαρτί σε φυσιολογικό μέγεθος. Ούτε ο ίδιος ξέρει τι κάνει ακριβώς. Κατά πάσα πιθανότητα προ-

σπαθεί να απασχολήσει το μυαλό του, κρατώντας απασχολημένα τα χέρια του με ένα αντικείμενο που αγαπάει ιδιαίτερα: τη φωτογραφική του μηχανή – χόμπι, εργαλείο δουλειάς, ηρεμιστικό και αμφεταμίνη του, συντροφιά, συμπολεμιστής και ερωμένη του.

Σπρώχνει όλα τα εξαρτήματα αποφασιστικά προς τα μέσα, προς την άκρη του γραφείου που ακουμπάει στον πέτρινο τοίχο. Αν θέλει, μπορεί να τη συναρμολογήσει μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα. Αν θέλει... Να τη συναρμολογήσει, να την κρεμάσει στον λαιμό και να φύγει, να βγει έξω, να καβαλήσει το τζιπ που τον περιμένει ίδια πιστή Ντόλυ* και να ξαμοληθεί στο Οροπέδιο, να σκαρφαλώσει στα βουνά, να κατέβει στα ποτάμια, να χωθεί σε υπόσκαφες στοές και σε βραχώδεις λόφους, να βρει παλιές εκκλησίες –δεν θα δυσκολευτεί να, κατάσπαρτη η περιοχή από τέτοιες–, να τρυπώσει σε δύσβατες σπηλιές, να αναρριχηθεί σε μεγάλα ύψη και να βγάλει φωτογραφίες. Πολλές και ωραίες φωτογραφίες. Τόσο πολλές και τόσο ωραίες, που στη συνέχεια θα χρειαστεί μήνες ατέλειωτους για να τις διαλέξει, να τις επεξεργαστεί, να τις συνθέσει και ανασυνθέσει. Ύστερα να κάνει και μια μεγάλη έκθεση στη Νέα Υόρκη που θα τη μεταφέρει και στο Λος Άντζελες, στη Βοστώνη και στο Σικάγο, στο Ρίο και στο Τόκιο, στο Βερολίνο και στο Λονδίνο, στο Σίδνεϊ και στην Πρετόρια, στο Μπουένος Άιρες και στη Βαρκελώνη. Να κάνει ακόμα μια επιτυχία, καλλιτεχνική αυτή τη φορά που, μέχρι πρόσφατα, νόμιζε πως ήταν ό,τι του

* Το άλογο του Λούκυ Λουκ.

έλειπε· λεφτά υπάρχουν, τον παρακαλάνε οι εκατομμυριούχοι πελάτες του να γίνουν χορηγοί μια φορά της δουλειάς του, να συνδέσουν και εκείνοι το όνομά τους με την Τέχνη, όχι μόνο με την μπίζνα και την κοσμική ζωή. Αν θέλει...

Μετανιωμένος μαζεύει, με προσεκτικές κινήσεις, τα εξαρτήματα της κάμερας· τη συναρμολογεί, ίσως και πιο γρήγορα από τα τριάντα δευτερόλεπτα· αντιγράφει από επαγγελματική συνήθεια και ευσυνειδησία σε ένα, δύο, τρία usb τις φωτογραφίες που έχει βγάλει μέχρι τώρα. Όχι, δεν θα μείνει να χαζέψει τις καλύτερες, όχι τούτη τη στιγμή πάντως. Τις καλύτερες... Ποιες είναι οι καλύτερες φωτογραφίες αυτής της σοδειάς, της σοδειάς της Καππαδοκίας;

Ανυπερθέτως εκείνες στις οποίες έχει απαθανατίσει, «αιχμαλωτίσει» να λέει καλύτερα, μπορεί και «απαγάγει» την παράξενη γυναίκα. Τη γυναίκα που του έχει κλέψει –να ακόμα μία απαγωγή– τη σκέψη και την ψυχραιμία του.

Ο Άλεξ τοποθετεί κάθε φακό στο ειδικό τσεπάκι της ειδικής θήκης που είναι μόνο για ειδικούς – χι, χι, χι, του αρέσουν αυτά τα χαζούλικα λογοπαίγνια με τον εαυτό του. Ασφαλίζει την ειδική θήκη στην ειδική βαλιτσούλα και την τοποθετεί μέσα στην ντουλάπα –αυτή δεν είναι καθόλου ειδική, στη Νέα Υόρκη έχει μια με φώτα και ράφια, μπορεί να δουλέψει ακόμα και όρθιος εκεί μέσα–, κοιτάζεται στον καθρέφτη και χαμογελά στο είδωλό του. Γλυκούλης είναι τελικά. Και βάζει πάλι τα γέλια.

Ποτέ δεν είχε αγαπήσει τον εαυτό του, εξού και όλες οι προσπάθειες να τον καταστρέψει με παράτολμες αποφάσεις, με επικίνδυνες ουσίες και τοξικές σχέσεις, ανεπιτυχείς, ευτυ-

χώς. Πρώτη φορά τον αντικρίζει με συμπάθεια και του χαμογελάει ξανά: «Hello, big guy» – γεια σου, μεγάλε. Εδώ έχει έρθει με έναν σκοπό και όχι για να αυτοκαμαρώνεται, παρ' όλα αυτά δεν μπορεί να αντισταθεί στη γοητεία που εκπέμπει αυτός ο μπαγάσας με τα ανακατωμένα μαλλιά και το μώδες στέρνο... Χι,χι,χι... Πώς τα λέει το άτιμο, ίδιος με ήρωα ρομάντζου της Βρετανίδας Μπάρμπρα Κάρτλαντ είναι!

Τι σκέφτεται τώρα... Εδώ έχει έρθει για να περπατήσει στα βήματα του παππού του κι αν είναι δυνατό να βρει κάποιο ίχνος του περάσματός του από αυτή τη μυστηριώδη χώρα. Δεν ξέρει γιατί αυτό είναι τόσο σημαντικό για τον ίδιο, δεν ξέρει γιατί θα δώσει νόημα και αξία στη δική του ζωή αν βρει τα ίχνη της ζωής του Έλμερ. Ίσως γιατί έτσι θα νιώσει εκείνο το... εκείνο το άρωμα για το οποίο του είχε μιλήσει ο παππούς: «Όλος ο τόπος διαπνέεται από το άρωμα του έρωτά μας, φίλε μου».

Μυστήρια πράγματα... Ο έρωτας του Έλμερ Αλεξάντερ Κάρτερ για μια γυναίκα... Τι γυναίκα δηλαδή, ένα κοριτσάκι μια στάλα ήταν!

Στ' αλήθεια έχουν υπάρξει τέτοιοι έρωτες; Αυτό αναρωτιέται ο Άλεξ εδώ και χρόνια, εντάξει μυθιστορήματα και ποιήματα δεν τα βάζει μέσα, δεν τα πιάνει, δεν τα μετράει, αυτός είναι ένας πρακτικός άνθρωπος και στα είκοσι χρόνια, είκοσι και κάτι, που μετράει η καριέρα του, μπόρεσε να απομυθοποιήσει τον έρωτα – την αγάπη την είχε ξεπεράσει προ πολλού. Ή μάλλον, η αγάπη τον είχε ξεπεράσει προ πολλού. Βλέπε τον πατέρα του που δεν θέλησε ποτέ να τον γνωρίσει γ' αυτό εγκατέλειψε τη γυναίκα του με το που γεννήθηκε το

παιδί τους. Βλέπε τη μάνα του που προτίμησε να πεθάνει μέσα στο νερό – τη λέξη «αυτοκτονία» ακόμη δεν μπορεί να την αρθρώσει. Θέλεις κι άλλα; Όχι, βέβαια!

Ωραία, λοιπόν. Ας δεχθούμε, λέει στα μούτρα του που τον κοιτάζουν όλο θαυμασμό μέσα από τον καθρέφτη, πως ήρθα εδώ για να μπορέσω να βάλω το δάχτυλό μου επί των τύπων των ήλων του έρωτα εκείνου. Πώς είναι δυνατό να συμβεί κάτι τέτοιο; Τι περιμένω να βρω, ογδόντα χρόνια μετά; Το άρωμα πάντως, όχι.

Σηκώνει τους ώμους. Ας μην ασχοληθεί παραπάνω μ' αυτό το θέμα, είναι πρακτικός άνθρωπος, Αμερικάνος γαρ, δεν βασανίζεις ιδιαίτερα το μυαλό σου με κάτι τόσο αφηρημένο. Ας μείνει μόνο στα απλά πράγματα· έχει έρθει να γνωρίσει τον τόπο που του φαινόταν γοητευτικός από φωτογραφίες και ντοκιμαντέρ, να κάνει ίσως και το οδοιπορικό του παππού του. Ως εδώ, τίποτα άλλο δεν θα σκεφθεί, ως εδώ! Ας αφήσει μόνο τα απλά πράγματα, γιατί και η ζωή είναι πολύ απλή.

Στέλνει φιλάκι στο είδωλό του, χαρούμενος που πήρε μια ωραία, απλή και ξεκούραστη απόφαση. Όπως του ταιριάζει. Και όπως τον βολεύει.

Σερβίρει στον αγαπημένο του εαυτό ένα αρωματικό σκοτς, ανάβει τσιγάρο. Είναι μια χαρά. Ποτέ δεν ήταν καλύτερα, να μα τον Θεό!

Το είδωλό του μέσα στον καθρέφτη έχει δυο βαθιές ρυτίδες δεξιά και αριστερά από το στόμα. Ο χρόνος, σκέφτεται και σηκώνει πάλι τους ώμους.

Το ζζζζζ γίνεται πιο έντονο και μόλις τώρα καταλαβαίνει

πως το ακούει εδώ και κάμποση ώρα, οπωσδήποτε από τη στιγμή που αποφάσισε πως είναι καλά, πάρα πολύ καλά, μάλιστα.

Ζζζζζ... Σύμπτωση...

Σύμπτωση; Θα μπορούσε να είναι και μια παράξενη σύμπτωση... ζζζζζ... και ο ίδιος έχει συναντήσει μια γυναίκα εξίσου ανεξιχνίαστη... ζζζζ... Το «εξίσου» πάει στον τόπο, αλλά η διευκρίνιση αυτή ουδαμώς καθησυχάζει το ζζζζζ... Έχει συναντήσει μια γυναίκα εξίσου ανεξιχνίαστη με τον τόπο, με την περιρρέουσα ατμόσφαιρα... ζζζζ... Γιατί η αγαπημένη του παππού του ήταν ένα κορίτσι με την ψυχή του ολάνοιχτη στην αγάπη, έτσι τουλάχιστον την είχε περιγράψει εκείνος. Ζζζζζ... αυτός, σε αντίθεση, έχει συναντήσει μια γυναίκα που ακροβατεί ανάμεσα σε μια εξόχως χαριτωμένη παιδικότητα, σε μια συναρπαστικά εριστική εφηβεία και σε μια σαγηνευτική ωριμότητα. Και το κυριότερο, η γυναίκα αυτή δεν έχει ιδέα πως συνδυάζει όλα αυτά τα χαρακτηριστικά.

Εύναι τα ξανθά του μαλλιά, θα έπρεπε να τα είχε κόψει πριν το ταξίδι. Πού πήγε, γιατί χάθηκε το ζζζζζ του; Μήπως γιατί κατάφερε να τον κάνει να σκεφθεί πάλι την Έλσα;

«Διάολε!» λέει στο είδωλο που καθόλου γοητευτικό δεν του φαίνεται αυτή τη στιγμή. Μόνο ακούρευτο. «Διάολε!» Σύμπτωση τεράστια. Ε, λοιπόν, και αυτός, ο Άλεξ Κάρτερ, τη γυναίκα αυτή, την παράξενη και ανεξιχνίαστη, τη θέλει δική του, όπως κάποτε ο παππούς του θέλησε την άλλη!

Κοιτάει έξω από το παράθυρο. Σαχλαμάρες! Προσπαθεί να αποπροσανατολίσει τον νου του, να σκεφθεί κάτι άλλο...

άλλο... Αδύνατον, το μυαλό παραμένει κολλημένο εκεί. Ας υπακούσει. Στο κάτω κάτω δικό του το μυαλό, δικό του το σώμα, δικιά του και η καρδιά. Ας τα βάλει μια φορά να συνεργαστούν.

Έχουμε και λέμε: τη θέλει δική του για τα μυστικά που πλέουν στην επιφάνεια των ματιών της σαν φθινοπωρινά φύλλα σε ήσυχο ποτάμι. Τι είπες τώρα, μεγάλε!

Τραβάει μια ρουφηξιά και χαζεύει το τοπίο χωρίς να το βλέπει όμως. Τη θέλει για τις μνήμες που φωλιάζουν στα κόκκινα μαλλιά της, γι' αυτό είναι σίγουρος, τα μαλλιά της κρύβουν... όχι κρύβουν, κουβαλάνε παλιά μυστικά. Εντάξει, πιο νορμάλ αυτό...

«Πας καλά, αγόρι μου;» φωνάζει κι η φωνή του αντηχεί στους τοίχους από πέτρα, το ίδιο υλικό με το οποίο η φύση δημιούργησε και την Καππαδοκία. Εκείνοι όμως, οι τοίχοι, σε αντίθεση με τον ίδιο, διατηρούν τη μακάρια ηρεμία τους.

Κάθεται πάλι στο γραφείο και σημειώνει τις σκέψεις του στο μπλοκάκι με το ασημοποίκιλτο λογότυπο του ξενοδοχείου. Πόση περιττή πολυτέλεια...

«Τη θέλω για τις αλήθειες που δεν έχουν ψιθυρίσει τα άβαφα χείλη της. Για τις ιστορίες που έχουν ακούσει τα μικρά, ελαφρώς πεταχτά αυτάκια της. Για τα περασμένα που δεν είδε ποτέ, αλλά κολυμπάνε μέσα στα μάτια της. Για τα κόκκινα μαλλιά της που κουβαλάνε τα χάρδια του Έλμερ, κι ας μην το ξέρει εκείνη. Τη θέλω για τα φιλιά που μου έχουν περισέψει και απορούσα τι θα τα έκανα. Τώρα έμαθα, τα περισσευόμενα φιλιά είναι μέσα μου για να καλύψω το κορμί της».

Ανοίγει την μπαλκονόπορτα και βγαίνει να πάρει καθαρό αέρα, τον καταπιέζουν όλα μέσα στο ευρύχωρο δωμάτιο. Κοιτάει πέρα, μακριά. Στην ουσία δεν βλέπει τίποτα, τα κόκκινα μαλλιά της καλύπτουν το οπτικό του πεδίο.

Είναι σίγουρος. Τη θέλει για τους αναστεναγμούς της μέσα στην ομίχλη του βραδινού χαμάμ και για την αθωότητα της μέρας της. Τη θέλει γιατί φοράει μια εσάρπα με ηλιάνθους και αυτό το λουλούδι είναι δικό του, μόνο δικό του. Το κουβαλάει μέσα του από όταν ήταν παιδί, από τότε που του είπε ο παππούς για *εκείνη*.

Ο Άλεξ, απόγονος ενός Γιάνκη από τη Βοστώνη που πήγε να βρει την τύχη του στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, κουβαλάει πάνω του όλες τις λαβωματιές του ανθρώπου που πολέμησε για μια μεγάλη ιδέα. Και έχυσε αίμα για μια μεγάλη αγάπη. Ο Άλεξ είναι δέσμιος και έρμαιο μαζί ενός παρελθόντος που έχει ζωντανέψει από την ώρα που πάτησε το πόδι στη «γη των ωραίων ίππων», την Καππαδοκία.

Ιούνιος 2004: Προκόπι

ΗΜΕΡΑ 4Η

Έλσα

Στο μισοσκοτεινό δωμάτιο η Έλσα αφήνει προσεκτικά την τσάντα της πάνω στο καλοστρωμένο κρεβάτι, βγάζει τα αθλητικά παπούτσια, ξεντύνεται –μεγάλη ζέστη κάνει σήμερα– και πάει προς την μπαλκονόπορτα. Τραβάει τις κουρτίνες να μπει το φως, να αλλάξει και η ατμόσφαιρα, αντιπαθεί τα κλιματιστικά. Έρχεται ζέστη από έξω αλλά την προτιμάει από τον αέρα του κλιματιστικού που στην αρχή τη δροσίζει και αμέσως μετά την παγώνει.

Μπαίνει στο μπάνιο με τα πράσινα μάρμαρα και ξαναβγαίνει για να ψάξει αναπτήρα, να ανάψει τα κεριά. Χαμός μέσα στην τσάντα της, δύσκολο να βρεθεί το οτιδήποτε, προσπαθεί να την αδειάσει, και βγάζει πρώτα το «ημερολόγιο» της γιαγιάς της –α ναι, το κουβαλάει συνέχεια μαζί της, τρέμει μήπως και το χάσει–, μετά τα χαρτομάντιλα, έναν χάρτη, το τσαντάκι με τα καλλυντικά για την ανανέωση του μακιγιάζ στη διάρκεια της μέρας –κάτι που ποτέ δεν κάνει!–, τη φωτογραφική μηχανή, ένα άδειο πακέτο –άλλη ψευδαίσθηση αυτή, πως έχει τσιγάρα για μιαν ώρα ανάγκης–, τα ραφτικά και... Και στον πάτο της ξεχειλωμένης τσάντας ένας μικρούλης μαύρος αναπτήρας της βγάζει κοροϊδευτικά τη γλώσσα.

Ανάβει όλα τα κεριά στο μπάνιο, γεμίζει τη μαρμάρινη

μπανιέρα, πιάνει τα μαλλιά της ψηλά, βουλιάζει στο νερό ηδονικά και κάνει ανασκόπηση όσων θαυμαστών είδαν εκείνη τη μέρα. Βέβαια, είναι λίγο ανακατωμένα στο μυαλό της... Έτσι της έρχεται να πιάσει την κυρία Αλίκη –πανεμόρφη ογδοντάρα με αμείωτο κέφι καθ' όλη τη διάρκεια της εκδρομής–, να την πιάσει από τους ώμους, να την ταρακουνήσει και να τη ρωτήσει: «Μα τα θυμόσαστε όλα αυτά που μας λέει τώρα η Ελένη, κυρία Αλίκη μου;». Γελάει, φυσικά και δεν θα το κάνει γιατί... Γιατί τρέμει την απάντηση της κυρίας Αλίκης! Η Έλσα είναι βέβαιη πως η ηλικιωμένη γυναίκα θυμάται περισσότερα απ' όσα έχει συγκρατήσει το δικό της μυαλό.

Μοιρασμένο στα τρία το μυαλό της –στην προηγούμενη ζωή και στο πένθος της, στην Καππαδοκία του σήμερα και σε... και στον Άλεξ, η παρουσία του οποίου την αποσυντονίζει πλήρως–, δεν συγκρατεί πληροφορίες, καλά καλά δεν καταλαβαίνει ούτε τι βλέπει.

Ανακατεύει τον μυρωδάτο αφρό, τον ρίχνει στο στήθος της και αισθάνεται κάπως... παράξενα. Η κυρία Αλίκη είναι ακμαιότατη ή μήπως η ίδια δεν πάει καθόλου καλά; Ας κάνει μια προσπάθεια να θυμηθεί τι είδαν αυτή τη μέρα... Λοιπόν, συνοψίζοντας το «σημερινό μάθημα»: ναι, ναι, βέβαια, το υπαίθριο «μουσείο» της Ζέλβε, σεληνιακό, σουρεαλιστικό τοπίο, με τους πανύψηλους βράχους να κρατάνε ισορροπία εδώ και αιώνες και να απορείς με τη δύναμη και το θράσος τους. Μμμμμ, πολύ καλά τα πάει. Ύστερα οι σπηλιές. Πολλές, ατέλειωτες σπηλιές, η Ελένη ήξερε πού θα τους πήγαινε, είδαν το εκκλησάκι των Ιχθύων, το εκκλησάκι των Αμπε-

λιών, την εκκλησία με το Ελάφι. Εντυπωσιακές τοιχογραφίες, τα χρώματα ολοζώντανα αν και σχεδιάστηκαν πριν από αιώνες. Από εκεί στην αρχαία Ναζιανζό και μετά στις θερμές πηγές Ζίγκα, μάλιστα.

Βέβαια εκεί... εκεί ανακάλυψε πάλι πως δεν πρόσεχε. Όλοι ήταν ενήμεροι, όλοι πλην της ίδιας –μα πού είναι τα μυαλά σου, κορίτσι μου;–, είχαν μαζί τους τα μαγιό, τα φόρεσαν και βούτηξαν στην πισίνα. «Θαύμα! Θαύμα!» την προέτρεπαν συνέχεια και έσκασε από τη ζήλια της, ούτε θυμόταν πως την προηγούμενη η Ελένη τούς είχε συστήσει να έχουν μαζί τους και μαγιό.

«Τεχνικό πρόβλημα...» άφησε υπονοούμενο και όλες φαρμακώθηκαν. Σωστά, σωστά... Αυτή είναι μικρή ακόμη!

Ναι, μικρή, σκέφτεται μέσα στα αρώματα του αφρόλουτρου. Τόσο μικρή, που δεν ξέρω τι μου γίνεται.

Βάζει κρέμα στο πρόσωπο και στο σώμα και τυλιγμένη στο αφράτο μπουρνούζι τακτοποιεί τα πράγματα από το κρεβάτι, τα ξαναβάζει στην ταλαιπωρημένη τοάντα, ενώ κρατάει το ημερολόγιο της γιαγιάς Σεβαστής έξω.

Και τι δεν είδαν σήμερα. Τόσα και τόσα μέρη. Εκτός από τον Άλεξ βέβαια που είναι σαν να άνοιξε η γης και τον κατάπιε. Αλλά ο Άλεξ δεν είναι «μέρος». Αν και είναι... *αξιοθέατος*.

Ανοίγει το ημερολόγιο να συνεχίσει το διάβασμα και, ψαχουλεύοντας για τα γυαλιά της, ξεσκεπάζει τη συσκευή του τηλεφώνου· την έχει καλύψει με το μαντίλι που πέταξε απ' τον λαιμό της, ιδρωμένη και ξανααμμένη, μόλις μπήκε στο δωμάτιο.

Ένα κόκκινο λαμπάκι αναβοσβήνει επίμονα, φοράει τα

γυαλιά, που τα βρίσκει με την πρώτη –μεγάλη επιτυχία για μια στιγμή που το άγχος την πλημμυρίζει–, και σκύβει να διαβάσει. «Message» γράφει ακριβώς κάτω από το κόκκινο λαμπάκι που συνεχίζει το παιχνίδισμά του. Μήνυμα! Έχει μήνυμα!

Κάποιος της έχει αφήσει μήνυμα στο τηλέφωνο του δωματίου...

Ανάβει το κινητό της, αγνοώντας το κόκκινο φωτάκι του σταθερού τηλεφώνου. Παρακάμπτει τις αναπάντητες κλήσεις, πηγαίνει στα «ΜΗΝΥΜΑΤΑ» και συντάσσει ένα στα γρήγορα. «Σήμερα κατάλαβα κάτι πολύ καλά. Μπορεί και να κάνω λάθος με τον Άλεξ. Μπορεί όμως και όχι. Κρατάω το δεύτερο και προχωρώ. Στο τηλέφωνο του δωματίου αναβοσβήνει ένα μήνυμα. Ερωφίλη, δεν το άκουσα ακόμη, αλλά είμαι σίγουρη πως είναι από εκείνον. Θα πάω και ό,τι θέλεις γίνεις. Στο μεταξύ, ανανέωσε τις γνώσεις σου στη νοσηλευτική. Ίσως χρειαστεί να με περιθάλψεις για δεύτερη φορά. Φιλιά πολλά».

Το μήνυμα φεύγει στους αιθέρες, περνάει μέσα από την κοιλάδα του Γκιόρεμε, την υπόγεια πολιτεία της Μαλακοπής, τον Κόκκινο ποταμό, το Μαύρο Βουνό, τις πεδιάδες της Μικρασίας. Αφήνει ένα χάδι στη φιλντισένια Σμύρνη και βουτάει στο Αιγαίο Πέλαγος. Βγαίνει στη μοσχοβολιστή Χίο και καβαλάει ένα νεαρό δελφίνι που ακολουθεί ένα πλοίο με το όνομα «Ελλάδα». Ύστερα πίνει νερό από μια πηγή πάνω στο βουνό της Άνδρου και με έναν πήδο βρίσκεται στον βράχο του Σουνίου.

Μέσα στις χρυσές ακτίνες της δύσης προσκυνάει τον θεό

Ποσειδώνα στον ναό του και μετά φεύγει για τις μαρμάρινες κολόνες του Παρθενώνα. Ύστερα χώνεται σε μια πολυσύχναστη πλατεία και, ανηφορίζοντας κάμποσο, παραδίδεται σε μια άσπρη συσκευή που είναι αφημένη σε ένα παλιομοδίτικο φερ φορζέ τραπεζάκι στην άκρη ενός κήπου πνιγμένου στα γιασεμιά. Γύρω γύρω οκταώροφες πολυκατοικίες χάζσκουν σαν τους κακούς δράκους του παραμυθιού, αλλά η Ερωφίλη επιμένει να μη δίνει για αντιπαροχή την πατρική μονοκατοικία στους Αμπελόκηπους.

«Πού είχα μείνει;» Γυρνάει με μεγάλο σεβασμό τις κιτρινωμένες σελίδες αν και βιάζεται, το τηλέφωνο συνεχίζει να αναβοσβήνει. «Πού ήμουν... Α ναι, εδώ ! Η Σεβαστή ερωτεύεται τον Αμερικάνο και επιστρέφει στην Καισάρεια μαζί με τον πατέρα της...»

Ανήσυχο το δάχτυλό της γυρνάει πάλι πίσω στις σελίδες του ημερολογίου, να πιάσει το νήμα της αφήγησης της γιαγιάς Σεβαστής από εκεί που το είχε αφήσει, ενώ το μυαλό της ταξιδεύει στον χρόνο, μια μπρος μια πίσω, με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Γιατί έγραψε στην Ερωφίλη: «Θα πάω και ό,τι θέλεις γίνεις»; Τι είναι αυτό πάλι και από πού ξεπήδησε· από τις σκέψεις της που μοιάζουν με φύκια στον βυθό καθώς τα παρσέρνει το βουβό κύμα ; «Θα πάω και ό,τι θέλεις γίνεις»...

Θα πάει;

Φτάνει σε μια σελίδα όπου είναι ζωγραφισμένο ένα μεγάλο δένδρο με ένα κορίτσι καθισμένο στη ρίζα του. Στον ουρανό ο ήλιος πάνω σε απαστράπτον άρμα. Μάλιστα. Εδώ είχε σταματήσει.

«Ο Αβραάμ για πάντα ερωτευμένος με τη Μακρίνα. Η Ελισάβετ με τον παραγιό του πατέρα της, τον Ιορδάνη. Ο Μποδοσάκης με την Μπαχάρ, την τουρκοπούλα. Η Σεβαστή ερωτευμένη με τον Έλμερ Αλεξάντερ και εκείνος μαζί της... Ο έρωτας. Ο παντοδύναμος θεός έρωτας!»

Ύστερα σηκώνει το ακουστικό και στα αυτιά της φτάνει η φωνή του σύγχρονου θεού. «Hi. It's me. I hope you are not still sick, Cinderella. Your attention, please, this is a very serious suggestion. It took me a whole moment to form it. How about continuing this trip together?»

Η φωνή δονεί το τύμπανο του αυτιού της και μαζί ολόκληρο το νευρικό της σύστημα. Τρέμει σαν να στέκεται στο επίκεντρο σεισμού που ξερνάει 5 ρίχτερ. Τι της λέει ακριβώς; Καταλαβαίνει καλά; Είναι δυνατόν;

Παρατηρεί και ψαχουλεύει τη συσκευή λες και από εκεί θα ξεκαθαρίσει το μήνυμα. Την πασπατεύει και εκείνη στέκεται ατάραχη και ανερέθιστη πάνω στο κομοδίνο παρά το χούφτωμα. Δεν μπορεί, κάπου θα υπάρχει ένα ρηματοδοκιμπί το οποίο, μόλις το πατήσει, το μήνυμα θα επαναληφθεί.

Ανυπόμονα τα μάτια και τα δάχτυλά της τρέχουν πάνω σε όλα τα πλήκτρα. Αυτό όχι! Αυτό όχι! Ούτε αυτό! Η τηλεφωνική συσκευή μοιάζει να γελάει σαρκαστικά μαζί της, ενώ άπειρα φωτάκια αναβοσβήνουν πάνω της. Ή μήπως έτσι της φαίνεται;

Στέκεται αδύνατο να συνεννοηθεί με την τηλεφωνήτρια στη ρεσεψιόν, την οποία ρωτάει πώς μπορεί να ακούσει και πάλι το μήνυμα. Η κοπέλα από την άλλη άκρη του σύρματος είναι ευγενική αλλά ίσως το επίπεδο των αγγλικών της δεν

επαρκεί για να καταλάβει όσα της λέει η Έλσα. Που και ελληνικά να το έλεγε αυτή τη στιγμή, καθόλου σίγουρη δεν είναι πως θα το διατύπωνε σωστά.

«Θα στείλω επάνω τον τεχνικό» της λέει η κοπέλα της ρεσεψιόν, πιστεύοντας πως πρόκειται για κάποιο πρόβλημα στη συσκευή. «Όχι, δεν χρειάζεται» προσπαθεί να αρνηθεί, όμως η άλλη τη διαβεβαιώνει πως δεν είναι καθόλου κόπος.

Κατεβάζει απογοητευμένη το ακουστικό. Πώς καταφέρνει αυτός ο άνθρωπος να την αναστατώνει τόσο πολύ! Γιατί δεν την αφήνει στην ησυχία της; Χτυπάει από τα νεύρα της τυχαία ένα πλήκτρο στο κωλοτηλέφωνο – βασικά, να το πετάξει κάτω ήθελε.

«Hi. It's me. I hope you are not still sick, Cinderella. Your attention, please, this is a very serious suggestion. It took me a whole moment to form it. How about continuing this trip together?»*

Η φωνή του γεμίζει τον ζεστό αέρα του δωματίου. «Ααααα!» ουρλιάζει η Έλσα ξαφνιασμένη και στρέφεται πίσω της, από πού ήρθε πάλι αυτό; Κοιτάει έντρομη το τηλέφωνο. Πώς το κατάφερε; Τι έκανε, ποιο πλήκτρο χτύπησε και το μήνυμα επαναλήφθηκε; Τώρα τα φωτάκια έχουν σβήσει όλα και εκείνη ξέπνοη βλέπει το ειρωνικό, στραβό μειδίαμα της συσκευής. Το μυαλό της θολώνει, την αρπάζει και την πετάει στο πάτωμα σαν σιχαμερό ερπετό.

* Αγγλικά στο κείμενο: Γεια, εγώ είμαι. Ελπίζω να μην είσαι ακόμη αδιάθετη, Σταχτοπούτα. Σε παρακαλώ να με προσέξεις, αυτή είναι μια πολύ σοβαρή πρόταση που μου πήρε ένα ολόκληρο λεπτό για να τη διαμορφώσω. Τι λες, συνεχίζουμε το ταξιδάκι μαζί;

«Hi. It's me. I hope you are not still sick, Cinderella. Your attention, please, this is a very serious suggestion. It took me a whole moment to form it. How about continuing this trip together? /Hi. It's me. I hope you are not still sick, Cinderella. Your attention, please, this is a very serious suggestion. It took me a whole moment to form it. How about continuing this trip together?/Hi...»

Το μήνυμα επαναλαμβάνεται συνέχεια και μάλιστα η ένταση στην οποία αναμεταδίδεται αυξάνει συνέχεια. Η Έλσα τώρα είναι έτοιμη να καταρρεύσει, ενώ μέσα στο μυαλό της μορφοποιείται σιγά σιγά η πρόταση που της κάνει εκείνος.

Αντιλαμβάνεται την αλαζονεία του, δηλώνει μόνο «It's me», ούτε όνομα ούτε τίποτα, απόλυτα βέβαιος πως θα τον αναγνωρίσει με την πρώτη. Φουρκίζεται ακόμα περισσότερο. Τι...τι λέει ακριβώς; Ότι χρειάστηκε ένα ολόκληρο λεπτό για να διαμορφώσει την πρόταση που της κάνει, ε; Αυτό, ναι, αυτό. Ησύχασε τώρα, πρόκειται λοιπόν για προϊόν ώριμης σκέψης και...

Το χτύπημα στην πόρτα διακόπτει τις άναρχες, σαστισμένες σκέψεις της. Επιτέλους! Ο τεχνικός που της υποσχέθηκαν. Τουλάχιστον αυτός θα κάνει την κλωσσοσκευή να το βουλώσει. Ανοίγει έξαλλη, ξεμαλλιασμένη και τυλιγμένη ακόμη με το μπουρνούζι.

«Δεν το ήξερα πως σου άρεσε τόσο πολύ» της λέει ο Άλεξ και σαφώς εννοεί το μήνυμα που τώρα απαγγέλλεται στο μέγιστο της έντασης που διαθέτει η συσκευή. «Μπορώ όμως και να σου το ψιθυρίσω στο αυτί...»

Η συγκλονιστική συνέχεια
του μπεστ σέλερ *Τα Παλιά Ασήμια*

Μια ιστορία για αθησμόνντες πατρίδες
και αθησμόνντους έρωτες

Καισάρεια, Συνασός, Σμύρνη και Πόντος, στα πέτρινα χρόνια της Μικρασιατικής Καταστροφής και της ανταρσίας των πληθυσμών: ο καμβάς που πάνω του κεντιέται η ιστορία του έρωτα της Σεβαστής Χατζηαβράμογλου με τον Έθμερ Αλεξάντερ Κάρτερ.

Στο πλευρό της Σεβαστής, η μάνα και η αδελφή της, η εύθραυστη Μακρίνα και η σημαδεμένη από τη μοίρα Εθισώ, θα πληρώσουν βαρύ φόρο αίματος και θα κληθούν να ξεπεράσουν τραγικά αδιέξοδα λαμβάνοντας αποφάσεις ζωής και θανάτου.

Κυρίαρχος όμως ο υπερβατικός έρωτας, που ανοίγει πόρτες στις πετρόχτιστες αυλές της Ανατολίας, στα αγριεμένα παράλια του Αιθιαντικού και στα ήρεμα νερά του Αιγαίου, που θα εκμηδενίσει τις αποστάσεις και θα αφήσει ανεξίτηλα τα αποτυπώματά του στον χρόνο.

Ογδόνη χρόνια μετά εθκείη την Έθισα, που κάνει ένα ταξίδι στα προγονικά χώματα κουβαλώντας μαζί της το ημερολόγιο της γιαγιάς Σεβαστής, και τον Άθλεξ, που αναζητά τα χνάρια του καθηγητή Έθμερ Αλεξάντερ Κάρτερ. Δυο ανθρώπους από τόσο διαφορετικούς κόσμους που θα ήλεγε κανείς πως ούτε μια κοινή ματιά δεν θα μπορούσαν να ρίξουν στο ηλαξυμένο στον βράχο μοναστήρι της Παναγιάς που χαμογελάει, στην απόκοσμη Μονή των Παλιών Ασημών...

ISBN 978-618-03-0069-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80069